

— Дѣдо Марко-говедарьтъ много ми се кара
кравитѣ бѣгатъ... жега, съсипвамъ се отъ тичане...

— Бѣдний ти, Янко... Не весель е твоя животъ,

завелъ

— Само... говеда

Тежко... —

— е. Лог... —

— тѣсъ... вѣдъ аи... н-ружъ... —

— Адомчадъ... вѣдъ аи... вѣдъ аи... —

— вѣдъ аи... вѣдъ аи... —

проговорила тѣжно Тотка, и като извадила изъ джебъ
прѣсна, пшеничена пита съ овошки, казала:

— Нѣ, Янко; вземи тази баничка. Мама я мѣсила.